

Mt 1,18-25

Jesús, el Messies, va ser engendrat d'aquesta manera: Maria, la seva mare, estava compromesa en matrimoni amb Josep i, abans de viure junts, ella es trobà que havia concebut un fill per obra de l'Esperit Sant. I Josep, el seu espòs, que era un home just i no volia difamar-la públicament, resolgué de desfer en secret l'acord matrimonial. Ja havia pres aquesta decisió, quan se li va aparèixer en somnis un àngel del Senyor que li digué:

—Josep, fill de David, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva: el fruit que ella ha engendrat ve de l'Esperit Sant. Tindrà un fill, i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.

Tot això va succeir perquè es complís allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel, que vol dir «Déu amb nosaltres».

Quan Josep es despertà, va fer el que l'àngel del Senyor li havia manat i va prendre a casa la seva esposa. No hi havia tingut relacions conjugals quan ella tingué el fill. I Josep li va posar el nom de Jesús.

LECTURA

Tal com ja hem dit, podem llegir els evangelis dels quatre diumenges d'Advent seguint un mateix fil conductor que els uneix: es tracta d'altres tantes experiències del triomf de l'Amor en situacions absurdes, almanco, difícils pels subjectes que les pateixen.

En aquest darrer text, ens acostam al nucli de la mateixa família de Jesús, i els afectats són ni més ni pus que son pare i sa mare. Mateu insereix la perícopa en el llarg pròleg al seu llibre constituït pels evangelis de la infància. L'objectiu principal dels textos és mostrar i demostrar que Jesús és el Fill del Déu Amor, el Déu de la Promesa i de l'Aliança, per tant i per aquest motiu, el seu Messies, l'Alliberador de la humanitat sencera. Hem dit que Advent és temps de preparació i d'aprofundiment de l'actitud fonamental del cristià davant de la història: l'esperança. Podríem dir que és la mateixa actitud que Mateu volia reforçar entre els cristians de la seva comunitat. I l'esperança més que qualsevol altra virtut necessita ser fonamentada sòlidament: necessita poder ser viscuda més enllà del bon funcionament de les coses.

Quan la vida es torça, quan ens veim immersos en la tribulació o l'horror s'ensenyoreix del nostre horitzó existencial, aleshores és quan demostra l'esperança la seva veritat. De la mateixa manera que la caritat es verifica per la gratuïtat de l'acció en favor de l'altre i la fe per la capacitat de «creure allò que no veim», val a dir, de donar lloc a la certesa més que a l'evidència, l'esperança troba el seu moment de verificació en el futur que obri la fidelitat. Fidelitat arrelada en la fe i desplegada per la caritat, certament.

Recordem les paraules del poeta Charles Pèguy, que nosaltres parafrasejarem: la fe és una immensa catedral gòtica; la caritat,

un enorme hospital; l'esperança, una menuda llavoreta que el pagès besa abans de sembrar i dipositar en el solc on l'aigua del dolor la fecundarà i convertirà en arbre frondós, ple dels càntics dels ocells que hi aniran a fer el niu.

El text d'avui ens mostra el conflicte gens teòric i dramàtic d'un home bo; el conflicte entre la voluntat de ser just (és un bon israelita i li preocupa tenir Déu al seu favor: també en benefici de la seva família) i l'amor que sent per la jove esposa, Maria, de la qual es troba estranyament enamorat. Conflicte: no està gens clara l'alternativa. Una, però, sembla la més clara, la més normal i la més exigible per a una persona que viu la vida seriosament: cal complir allò que s'ha de complir. Sense parar esment al possible dolor que d'aquí se'n desprengui. L'altra..., no hi ha gaire antecedents! On s'ha vist que l'amor d'enamorament sigui més decisiu i important que la Llei!

Així mateix, Josep ha sentit llegir Osees a la Sinagoga..., i el Càntic dels Càntics..., però..., però ell és massa poc important davant Déu —així ell ho pensa— per a poder-se remuntar a referents semblants..., dubta..., torna a dubtar..., i roman en el dubte..., decideix segons que li diu la tradició, la teologia, els bons costums..., gràcies a Déu no frissa: espera. I l'espera esdevé esperança: arriba el somni.

Això sí que ho sap Josep: Déu se sol comunicar amb qui vol i ho sol fer mitjançant els somnis. Sobretot, d'aquells que se somnien de deserts, perquè formen part de la nostra consciència més profunda. Nosaltres, avui, als somnis que compareixen a la Bíblia, els diríem intuïcions, que són la forma de comunicació d'ànima a ànima; el contacte del ser més fondo amb la realitat més real. Déu hi té una presència especial en

aquest moment. I ens diu coses que només nosaltres podem acabar d'entendre, perquè ens afecten en el viu.

Josep té un somni d'aquests. Interessant en la seva estructura: li recorda que la por és sempre una mala companya, no és de fiar; llavors li recorda que convé introduir en les anàlisis un element de novetat que sovint oblidam: l'Esperit; que vol dir la llibertat per damunt de la norma; la tendresa més enllà del precepte; la veritat per sobre de l'opinió, per respectable que sigui; després li comunica succintament l'única cosa que el pot desbloquejar en la seva voluntat de ser fidel a Déu: la llibertat de Déu; allò que està a punt de passar neix de la voluntat salvadora del Déu d'Israel i en unes proporcions desconegudes fins aleshores..., per això no li dóna més explicacions; tanmateix, Josep no pot entendre més enllà del que pot entendre! La referència bíblica és el punt de contacte entre el passat i el present i aporta una nova lliçó: cal aprendre a veure les coses amb l'òptica de la Revelació!

I Josep reacciona. I reacciona content. Un exemple més de resurrecció. Que en aquest text acaba amb una afirmació de fondàries insospitades: la fidelitat de Josep, juntament amb la de Maria —que ha tingut també el seu moment d'«anunciació»— provoca una situació inèdita en el món i en la història: Déu ja no és el Déu del Cel, només; a partir d'ara és el Déu-amb-nosaltres! I això sí que és una bona notícia! Mirarem de fer-la nostra.

CONTEMPLACIÓ

Fem l'esforç de situar-nos en l'horitzó que ha establert el text: cercam en els nostres somnis -les nostres intuïcions- altres tants punts de contacte entre Déu i nosaltres. Repassam la nostra vida. Ens adonam de tantes vegades com Déu hi ha intervengut: ens ha enviat un àngel (una persona que ens ha donat la mà i ens ha obert el seu cor quan la necessitàvem); ens ha fet veure qualque cosa que ens ha semblat evident però que no havíem percebut abans (sol passar sovint en l'oració, que sembla que aquesta paraula sigui dita avui només per a mi); s'ha servit d'una homilia, d'una lectura, d'una xerrada..., per entrar un poc més dins la nostra ment i el nostre cor..., i ara ens trobam on ens trobam. Li ho agraiem.

Repassam els noms de les persones que han estat significatives per a la nostra fe..., remirarem els seus rostres i convertim en pregària aquesta memòria.

Dedicam l'estona de la nostra contemplació a la triple consciència que Sant Agustí desitjava com a contingut de la pregària cristiana: la confessió/reconeixement de tantes coses que tenim per agrair; la confessió/reconeixement de l'amor en nosaltres i per a nosaltres; la confessió/reconeixement de la pròpia limitació que ens fa errar i pecar.

ORACIÓ

Un lector llegeix molt a poc a poc el Salm 41 («Com la cérvola...»)
i el grup l'escolta en silenci i respon amb l'oració sàlmica.

Per acabar, podeu repetir: «Ens heu fet Senyor, per a Vós;
i el nostre cor resta intranquil fins que reposa en Vós!»
Llavors i per acabar, res millor que dir una avemaria.

